

TEATRUL DE COMEDIE

Stagiunea 1970 — 1971

ALCOR ȘI MONA

DE CE MUSICAL?

„Musicalul” este pe cale de a deveni cel mai popular gen teatral al vremii noastre. Expresia vine de la „musical comedy”, însă al doilea termen a căzut, după ce s-a constatat că în acest cadru pot fi arborate teme grave și chiar tragice. *West Side Story*, de pildă, a fost socotită un fel de *Romeo și Julieta* în versiune modernă; e o tulburătoare poveste dramatică despre urmările nefaste ale urii care ucide iubirea.

În ultimele două decenii s-au scris musicaluri după Aristofan, Plaut, Shakespeare sau O'Neill, după *Naivul* lui Voltaire, după *Pygmalion* sau *Don Quijote*. Puriștii s-au grăbit, bine înțeles, să denunțe impietatea. S-au grăbit cam prea tare, uitând că încă în anul 1786 un tânăr cam frivol, pe nume Wolfgang Amadeus Mozart, a îndrăznit să „mutileze” capodopera lui Beaumarchais *Nunta lui Figaro* și s-o transforme de fapt într-un... musical, care de atunci se reprezintă cu succes necontestat pe toate scenele lumii. Au uitat și de un anume Brecht, reprezentant de frunte al teatrului de idei și autor de musicaluri, cărora le acorda o mare valoare educativă și dintre care cel mai celebru este *Opera de trei parale*. Cît de repede uităm că ceea ce este azi vechi și consacrat a fost cîndva nou și iconoclast!

Nu intenționăm, de sigur, să-l comparăm pe orice autor contemporan de musicaluri cu Mozart. Discutăm aci valabilitatea unui gen, iar nu calitatea unei opere. Cineva poate crea o lucrare genială, care să rămînă unicat. Dar dacă o idee dă naștere la un moment dat unei întregi mișcări artistice, ea reflectă fără îndoială o predispoziție socială și, în acest sens, o necesitate.

Se știe că, în epoca noastră, o bună parte a dramaturgiei a fost cuprinsă de scepticism, de neliniște, de spaimile necunoscutului și ale morții. Nu este locul să cercetăm aci multiplele cauze istorice și culturale ale acestui fenomen. Dar teatrul este un organism plin de vitalitate, care simte nevoia, ca orice organism, să se apere contra virușilor. El a recurs la muzică și la dans ca la un antidot împotriva morbidității. Am putea spune că existența unui Beckett sau a unui Genêt la o extremă, a făcut indispensabilă la extrema cealaltă apariția lui *Hello, Dolly!* și *My Fair Lady*. După expresia unui autor american, în absența teatrului poetic, a teatrului romantic, a teatrului eroic, a teatrului moral, a teatrului teatral, musicalul a fost chemat să le țină locul. Fără a le suplini, firește, el opune totuși singurătății și deprimării angajarea voioasă într-o lume de fantezie, de umor și bună dispoziție. Față de operetă și vodevil, musicalul s-a dovedit apt să încorporeze mai direct și mai convingător conflicte ale realității contemporane, tratînd de pildă cu sinceră emoție problematica rasială, satirizînd prejudecăți, luînd partea dragostei și a demnității umane.

Limbajul acestui gen ne permite, așa dar, să vorbim spectatorului despre lucruri serioase, rămînînd totodată un limbaj al bucuriei de a trăi. Tradiția nu ne lipsește.

În zorii teatrului românesc, veselul Alexandri a scris și el musicaluri avant la lettre, cu melodii de Flechtenmacher. Pe atunci se numeau comedii cu cîntice. Că, în fine, transpunerea unei piese dintr-un gen într-altul nu implică lipsa de respect față de original, au demonstrat-o cu prisosință și libretul de operă sau balet, și cinematografia, și televiziunea.

În *Alcor și Mona*, iubitorii lui Mihail Sebastian vor regăsi atmosfera și personajele *Stelei fără nume*, în spiritul și foarte aproape de litera textului. Prelucrarea nu a trebuit să forțeze uși deschise. Cîntecul și dansul s-au integrat extrem de firesc în universul acestui scriitor sensibil și inspirat, care știa să audă muzica galaxiilor și să vadă aștrii valsînd.

Să-l ascultăm chiar pe Sebastian, care — infirmînd teza genurilor pure — scria într-un ciclu de foiletoane din „Cuvîntul” : „Scena nu mai poate rămîne depărtată și convențională între trei pereți, despărțită de o cortină și o rampă. Ci sala o cucește și o coboară jos, o înnoiește și o înviază nu din carton și tiradă, ci din muzică, dans, poezie și culoare (...) Teatrul se deslitteraturizează. În sfîrșit. Căci nu a fost făcut pentru carte și bibliotecă, ci pentru lumina unei săli, deasupra căreia să se lege punți de înțelegere între parter și culise (...) Teatrul își caută acum un chip potrivit esteticii zilei. Probabil îl va găsi, după ce va fi încercat toate dibuirile, dar îl va găsi. Cabaretul este un început și o cheazășie. Drumul de la dramă la spectacol nu echivalează cu un faliment. Dimpotrivă. Îi este dat scenei să ne dea cea dintîi izbutită sinteză de arte”.

Andrei Băleanu

ARIA LUI MIROIU DIN ACTUL II

Freamătă pe cer, pe fiecare stea,
Lumi necunoscute, semne și chemări.
Se-ntretaie în neant atîtea întrebări...
Undeva departe e și steaua mea.

Veșnic va rămîne chipu-i nevăzut,
Mii de ani lumină ne despart de ea,
Pînă acuma nimeni, nimeni n-a știut
Că lingă Alcor e o stea.

Eu am înțeles dar nu-ndrăzneau să cred
în ea,
Să cred că-n infinit o stea
Pe mine m-aștepta.
Seara învăluit în liniște uitam
Tot ce mă-ncojoară trist, umilitor
Și-n fermecata lume-a astrelor
Stelei nevăzute drumu-i căutam.

Noapte după noapte stelele veneau,
Și tot mai aproape ceru-mi aduceau.
Nu mai eram singur, și odaia mea
Infinitul cuprindea...

ALGOR ȘI MONA

musical după „STEAUA FĂRĂ NUME“

de Mihail Sebastian

Muzica : Camelia Dăscălescu

Adaptarea : Sanda Manu

Versuri : Flavia Buref

Distribuția

Șeful gării	DEM. SAVU
Ichim	DUMITRU RUCĂREANU
Miroiu	SILVIU STĂNCULESCU
Domnișoara Cucu .	INA DON
Eleva	NINA ZĂINESCU TAMARA CREȚULESCU
Pascu	VALENTIN PLĂTĂREANU
Necunoscuta	STELA POPESCU
Udrea	AUREL GIURUMIA CANDID STOICA
Grig	IURIE DARIE
Conducătorii	N. TURCU GH. ȘIMONCA EUGEN RACOȚI AUREL NAPU
D-na Cochetă	CONSUELA ROȘU
D-na Mică	LIVIA HANUȚU
D-na Mare	VIORICA VERBIȚKI
DI. Căpitan	GH. ȘIMONCA
DI. Uituc	N. TURCU
DI. Timid	EUGEN RACOȚI
DI. Tinăr	AUREL NAPU
Lili	CONSUELA ROȘU
Nelu	GH. ȘIMONCA
Tică	AUREL NAPU

Sufleur : Maria Cassian

Regia tehnică : Paul Popa

Conducerea muzicală : Gerhard Römer

Coregrafia : Marius Zirra

Scenografia : Dan Nemțeanu

Regia : Sanda Manu

DUETUL MIROIU-MONA DIN FINALUL ACTULUI II

Profesorul Fără să știu că existi
Te căutam.
Fără să știu c-ai să vii
Te așteptam,
Mona, Mona, Mona...

Fără să știu cum arăți
Te-nchipuiam.
Fără să-ți știu numele
Te strigam,
Mona, Mona, Mona...

Mona De unde vin,
Am uitat, am uitat...
Abia acum
Totu-i adevărat...

Poate că plîng
Ochii mei ce-ți zîmbesc
Fiindcă nu știu
Altfel să-ți mulțumesc.

Profesorul Nu am sperat că-ntr-o zi
Te voi vedea,
Că, surizînd, lîngă mine
Vei sta...
Mona, ... Mona... Mona...

Odată-n veac, cînd
Minuni se-mplesc,
Tu ești aici,
Ești aici,
Te privesc
Mona, Mona, Mona...

Mona În lumea ta
Nu au rost vorbele.
Sîntem noi doi,
Cerul și stelele...

Mîngîietor,
Le aud cum șoptesc
Doar pentru noi ;
Te iubesc, te iubesc...

ARIA MONEI DIN ACTUL III

Bună dimineața domnilor
Aveți un surîs fermecător
Deși vă cunosc din întîmplare
Vă iubesc puțin pe fiecare

Fiindcă vă purtați frumos cu el
Cred c-o să vă șterg de praf nițel
Înțeleg, deși nu îmi vorbiți
Că și voi, că și voi îl iubiți

Pe stăpînul stelelor
Blînd, frumos, încîntător
Îndrăzneț, timid, ciudat
Tandru și încăpățînat
Prost, inteligent, nebun
De mi-e și frică să-i spun :
Vă iubesc don'profesor

ARIA ELEVEI DIN ACTUL III

Ah, sint ca un îngerăș
Toată-n aur sclipitor
De fericire-aș vrea să mor
Dar încă nu, încă nu momentan...

De mi-ați da-o doar nițel
S-o duc la doamna Brebenel
Să-mi facă una chiar așa
S-o-mbrac atunci cînd ne-o poza
Pentru tabloul de-absolvenți.

Aici nu-i nimeni să mă vadă
De-aș putea să ies pe stradă
Sau măcar pîn-la fereastră
Să le-oblig să recunoască
Că pot fi și eu... fatală

Ah, sint ca un îngerăș !
Toată-n aur sclipitor...
De fericire-aș vrea să mor !
Dar încă nu, încă nu momentan...

ORCHESTRA

Gerhard Römer	— pian
Herman Kintsch	— flaut, saxofon
Ion Bohiltea	— baterie
Dan Eftimie	— chitară
Nicolae Farcaș	— trombon
Ionel Marinescu	— trompetă
Zudor Arpad	— chitară, bas

CORPUL DE BALET :

Elena Borteș, Lidia Comandăre, Cristina Dumitrescu, Viorica Mihnea, Eugenia Moroșanu, Beatrice Toma, Natașa Trăistaru, Aneta Vrabie, Ioniță Ivăniș, Emil Marinescu, Dan Mîtea — elevi ai Liceului de coregrafie din București.

COLABORATORI TEHNICI

Sonorizarea : **A. Varga**

Lucrări de sculptură

și butaforie : **Th. Popescu Pompei**

Execuția picturii : **George Dumitrescu**

Execuția costumelor : **Elisabeta Mihail și Ion Tianu**

Execuția decorurilor : **Marin Preoteasa**

Lucrări de mecanică : **Victor Popa**

Lucrări de tapițerie : **Ion Tenică**

Execuția încălțăminteii : **D. Zaharachescu**

Peruci și machiaj : **Maria Tibad**

Mașinist șef : **Ion Moraru**

Electrician șef : **Mihai Ion**

Recuzită : **Gheorghe Popa**

Cabinieră șefă : **Victoria Cojocaru**

Șeful producției : **Mihai Gheorghiu**

Prezentarea artistică : Maia Danadian

Prețul 3 lei

